

Sygn. akt II UK 54/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku Kazimierza K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 czerwca 2010 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 lipca 2008 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej daty przyznania prawa do emerytury i zmienia wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 sierpnia 2007 r. w powyższym zakresie, przyznając Kazimierzowi K. prawo do emerytury od dnia 24 sierpnia 2006 r.

2. oddala skargę kasacyjną w pozostałej części i nie obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 28 sierpnia 2006 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu Kazimierzowi K. prawa do wcześniejszej emerytury, ponieważ nie spełniał warunków do przyznania emerytury w obniżonym wieku.

Wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2007 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił powyższą decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury począwszy od lipca 2006 r.

Apelację od wyroku wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w części dotyczącej początkowej daty przyznania prawa do emerytury i zarzucając naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r, o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Powołując się na powyższe organ wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury od dnia 24 sierpnia 2007 r. tj. od ukończenia wieku 60 lat, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2008 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżony wyrok w części i przyznał ubezpieczonemu emeryturę od 1 sierpnia 2006 r., oddalając odwołanie w pozostałej części. Sąd stwierdził, że apelacja organu rentowego zasługiwała na uwzględnienie poprzez zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury, począwszy od dnia 1 sierpnia 2006 r. W pierwszej kolejności Sąd wskazał, że apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ograniczyła się do zakwestionowania orzeczenia Sądu pierwszej instancji jedynie w części dotyczącej daty przyznania Kazimierzowi K. prawa do emerytury, którego to prawa organ rentowy nie zakwestionował, dzielając w tym zakresie stanowisko Sądu Okręgowego. Sąd stwierdził, że organ rentowy wskazując zakres zaskarżenia orzeczenia błędnie podał, iż początkową datą przyznania świadczenia winna być data 24 sierpnia 2007 r., tj. data ukończenia przez ubezpieczonego 60 lat, podczas, gdy Kazimierz K., będąc urodzonym 24 sierpnia 1946 r. wiek emerytalny osiągnął w roku 2006 r. W ocenie Sądu odwoławczego, orzeczenie Sądu pierwszej instancji w zakresie daty przyznania z

żądanego przez wnioskodawcę świadczenia nie było trafne. Postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd Okręgowy wykazało, że skoro ubezpieczony udowodnił ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a co za tym idzie spełnił wszystkie, konieczne do przyznania wcześniejszej emerytury, warunki określone w przepisie art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (Dz.U. Nr 8, poz. 43), to zasadnym było przyznanie mu prawa do żądanego świadczenia, począwszy od lipca 2006 r. tj. od daty złożenia wniosku o przyznanie prawa do emerytury.

Na powyższe orzeczenie organ rentowy wniósł skargę kasacyjną zarzucając błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) tj.: niewłaściwej interpretacji związanej z wyrażeniem w zaskarżonym orzeczeniu poglądu, iż przyznanie prawa do emerytury w niniejszej sprawie nastąpiło z dniem 1 sierpnia 2006 r., a zatem w sytuacji, gdy strona postępowania nie ukończyła jeszcze 60 roku życia. Przesłanek ta została spełniona w dniu 24 sierpnia 2006 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się uzasadniona w części dotyczącej daty przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury od dnia 24 sierpnia 2006 r. Błąd Sądu drugiej instancji polegał na tym, że Sąd ten oceniał uprawnienia wnioskodawcy do emerytury według stanu istniejącego w dacie zgłoszenia wniosku w dniu 24 lipca 2006 r.. Tymczasem przepis art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w ogóle nie nawiązuje do daty zgłoszenia wniosku. Stanowi on, że prawo do świadczeń powstaje z dniem spełnienia się wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, a jeżeli pracownik pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku. W świetle brzmienia tego przepisu datą powstania prawa do emerytury jest data spełnienia wszystkich warunków do tego świadczenia - osiągnięcia określonego wieku i przepracowania wymaganego

okresu. Występowanie podstaw do przesunięcia daty powstania prawa do emerytury lub renty ocenia się na dzień, w którym zostały spełnione warunki do nabycia tego prawa. Zatem dla ustalenia na podstawie art. 100 powołanej ustawy daty powstania prawa do świadczeń nie jest istotna data zgłoszenia wniosku o te świadczenia. Data zgłoszenia wniosku decyduje o wypłacie świadczeń, przy czym także w tym przypadku nie ocenia się uprawnień osoby ubiegającej się o świadczenia według stanu istniejącego w dacie zgłoszenia wniosku. W niniejszej sprawie ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 powołanej ustawy z chwilą ukończenia wieku 60 lat, co nastąpiło w dniu 24 sierpnia 2006 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c.